

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **Q. D. D.,**
státní příslušností Vietnam,
bytem ,

zastoupeného advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem,
sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2024, č. j. MV-114420-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, č. j. OAM-5261-12/DP-2024 ze dne 12. 7. 2024, kterým byla podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce

o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní, neboť neplnil před podáním žádosti účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.

2. V žalobě uvedl, že považuje obě rozhodnutí správních orgánů za nesprávná a nezákonná. Žalovaná ve výroku aplikovala § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Výrok je dle žalobce nezákonný, kdy v případě, že by skutečně neplnil účel původního pobytu, měla žalovaná aplikovat § 37 odst. 2 písm. g) zákona, nikoliv § 45 odst. 1. Dle žalobce výrok neodpovídá § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“). Navíc § 45 odst. 1 obsahuje dovětek, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu, v tomto ohledu tedy měl správní orgán z důvodů předvídatelnosti správního rozhodnutí žalobce vyzvat k prokázání plnění účelu pobytu a poučit ho o tom, že v případě, že účel neplnil pouze po přechodnou dobu, může takovou skutečnost prokázat, což prokazatelně neučinil. Tuto odvolací námitku odmítla žalovaná jako nedůvodnou. Dle žalobce je vypořádání se s námitkou ze strany žalované nesprávné a nepřezkoumatelné. Zákon o pobytu cizinců takovou právní konstrukci neumožňuje, pokud navíc žalovaná aplikovala § 45 odst. 1 zákona, měla žalobce nejprve vyzvat k případnému prokázání, z jakého důvodu účel pobytu neplnil a plnit nemohl. Takovým způsobem však žalovaná prokazatelně nepostupovala. Napadené rozhodnutí je předčasné, nepřezkoumatelné a nesprávné. Bylo dále vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, jak správnímu orgánu ukládá § 3 odst. 1 správního řádu. Správní orgán neprovedl účastnický výslech – 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Sama o sobě skutečnost, že neprospěl ve zkouškách, neznamená bez dalšího, že účel pobytu neplnil, kdy důvodem je výhradně souběžné doučování anglického jazyka, nikoliv neplnění účelu pobytu v tom směru, že by žalobce do školy nedocházel a neabsolvoval výuku. Žalobce setrvává na tom, že účel pobytu plnil, kdy fakt, že neprospěl ve zkouškách, neznamená, že školní výuku neabsolvoval. Ze studia rovněž vyloučen nebyl. O školní docházce a plnění účelu pobytu rovněž svědčí ta skutečnost, že tento absolvoval úspěšně přijímací řízení na ČZU na studijní rok 2024/2025, což přiložil. Dle žalobce by úspěšné absolvování přijímacího řízení nebylo možné bez předchozího studia a bez aplikace zde získaných znalostí. Závěr o neplnění účelu pobytu je nepodložený.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Odkázala na znění odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce ohledně nemožnosti aplikace § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců místo § 37 odst. 2 písm. g) téhož zákona, sdělila, že žalobce nevysvětlil svou argumentaci, že zákon tuto aplikaci neumožňuje. Obdobně žalobce nevysvětlil, z čeho dovozuje povinnost k výzvě účastníka řízení ohledně plnění účelu pobytu, tato povinnost dle žalované naopak neplyne z ničeho. Daná otázka je otázkou věcnou, ne procesní, povinnost vyzývat zde není, je naopak na cizinci, aby závažnost důvodů neplnění účelu pobytu prokázal. Taková možnost byla žalobci dána, byl seznámen s poklady pro vydání rozhodnutí, žalobce měl možnost se k věci vyjádřit. Obdobně platí i ohledně námitky neprovedení výslechu. Žalovaná doplnila, že dne 30. 5. 2023 podal žalobce žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty. Tato žádost byla zamítnuta ze shodného důvodu (§ 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Proti rozhodnutí o žádosti podal žalobce odvolání, které však bylo dne 26. 6. 2024 zamítnuto. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, která je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 4 A 29/2024.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.

5. Žalobce podal dne 22. 2. 2024 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní.
6. Dále bylo doloženo potvrzení od jazykové školy ze dne 20. 2. 2024, ve kterém je uvedeno, že žalobce od 1. 2. 2024 do 30. 6. 2024 byl studentem školy v denním intenzivním studiu anglického a českého jazyka. Během měsíců červenec a srpen se bude připravovat na zkoušky.
7. Dále je ve správním spise založen přehled výsledků svého vysokoškolského studia na ČZU a dodal potvrzení o studiu od 1. 10. 2022 do 30. 9. 2023 (studium prezenční formy bakalářského studia oboru Informatics v anglickém jazyce).
8. Součástí správního spisu je dále výzva ze dne 19. 4. 2024 k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Ta byla žalobci doručena dne 26. 4. 2024.
9. Soud dále z výstupu z lustrace z evidence cizinců zjistil, že žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností naposledy od 1. 10. 2022 do 30. 9. 2023.
10. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 12. 7. 2024 žádost zamítl podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce před podáním žádosti neplnil účel, pro který mu bylo dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.
11. V napadeném rozhodnutí žalovaná potvrdila závěry prvostupňového rozhodnutí.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2.*
14. Soud konstatuje, že obdobnými námitkami se zabýval zdejší soud v rozsudku č. j. 4 A 29/2024 – 32 ze dne 20. 5. 2025 ve věci téhož žalobce, na který soud tímto plně odkazuje a od jehož závěrů nemá žádný důvod se odchýlit. Jedná se konkrétně o žalovanou v jejím vyjádření zmíněný rozsudek, ve kterém se soud zabýval přezkumem rozhodnutí ze dne 26. 6. 2024 o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty. Tato žádost byla zamítnuta ze shodného důvodu (§ 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Z uvedeného je patrné, že žalobci nebylo vyhověno ani co se týče obdobné podané obdobné žádosti, kdy soud žalobu v této věci zamítl.

15. Oba správní orgány svá rozhodnutí v nyní řešené věci opřely o § 45 odst. 1 věty třetí zákona o pobytu cizinců, které stanoví negativní podmínku pro vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, a sice neplnění účelu, pro který mu bylo stávající povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Podle daného ustanovení jsou správní orgány povinny zkoumat v řízení o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu splnění této podmínky. Pokud je zjištěno, že tato podmínka nebyla naplněna, nové povolení nemohlo být vydáno a bylo by nadbytečné se zabývat naplněním dalších podmínek pro vydání povolení.
16. Výkladem předmětného ustanovení zákona se opakovaně zabývala judikatura správních soudů, kdy lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2024, č. j. 9 Azs 37/2024-25. Tyto závěry popsal zdejší soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 20. 5. 2025, ve kterém uvedl: „Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území ČR k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat; v opačném případě je namístě mu toto povolení k pobytu na území ČR neprodloužit (rozsudky NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, či ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 Azs 11/2019-36, odst. 21). Obdobně lze uvedené závěry vztáhnout i na důvod neudělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže cizinec neplnil dosavadní účel pobytu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“
17. Soud dále dodal, že: „Plněním účelu je třeba rozumět faktické vykonávání určité činnosti, nikoliv formální splnění podmínek pro výkon takové činnosti. Jinými slovy, je-li účelem dlouhodobého pobytu například podnikání, nestačí disponovat podnikatelským oprávněním; podnikatelská činnost musí být fakticky vykonávána (viz rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, či rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69).
18. To samozřejmě platí i pro pobývání na území ČR za účelem studia. V takových případech je třeba „přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou intelektuální investice) bylo uskutečnění studia a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.). Právo pobývat na území ČR za účelem studia mají mít jen a pouze takoví cizinci, kteří, jak již bylo výše podrobněji rozebráno, skutečně a vážně studují“. (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, odst. 20).
19. Judikatura správních soudů se ustálila na závěru, že aby bylo možné konstatovat naplnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být činnost (např. studium) v období povoleného pobytu vykonávána alespoň převážně (rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010-50, č. 2951/2014 Sb. NSS; či rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014-39, odst. 11). Posouzení naplnění podmínky plnění účelu pobytu je třeba hodnotit ve vztahu k období, ke kterému byl pobyt na základě poslední žádosti povolen, a nikoliv v poměru k celkové době pobytu cizince na území České republiky.
20. Zákon o pobytu cizinců ale obsahuje i jistý korektiv jinak velmi striktní a formální právní úpravy. Cizinec totiž může prokázat, že účel pobytu neplnil po přechodnou dobu ze závažných důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2023, č. j. 5 Azs 277/2022-37, odst. 18). V jeho rámci je

možné přihlédnout k tíživým situacím, v nichž se cizinci mohou během jejich pobytu na území ČR ocitnout, a v jejichž důsledku nemohou po určitou dobu plnit účel takového pobytu. Příkladem takové situace může být nástup žadatelky na mateřskou dovolenou (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 59/2015-37, odst. 29) či přerušování faktického výkonu podnikatelské činnosti z důvodu péče o nezletilé dítě (rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 Azs 258/2015-44, a rozsudek NSS č. j. 5 Azs 277/2022-37, odst. 25 a 26).“

21. S nyní projednávanou věcí je podobný i skutkový stav, ze které bylo vycházeno žalovanou. V rozsudku ze dne 20. 5. 2025 soud uvedl: „Žalovaná vyšla z toho, že žalobce v akademickém roce 2022/2023 neplnil řádně své studijní povinnosti, neboť v zimním semestru získal pouze 1 zápočet - 2 kredity a v letním semestru nezískal žádné kredity. Žalobce tato zjištění nijak nezpochybňoval, a to ani ve správním řízení, ani v žalobě. K tomu však namítal, že řádně plnil svou docházku, tedy nelze konstatovat neplnění účelu pobytu. Soud se s touto námitkou neztotožňuje.
22. Vedle docházky do výuky totiž musí být zřejmá zejména snaha studenta o plnění takových povinností, které jsou spjaty s postupem ve studiu. Tento postup je vázán na získání kreditů za jednotlivé předměty a student musí v tomto směru vyvíjet snahu, tj. musí získávat zápočty, skládat zkoušky a plnit další podmínky potřebné pro získání stanoveného minimálního počtu kreditů; jinak ve studiu (do dalšího semestru) postoupit nemůže. Pokud cizinec stanoveným studijním povinnostem nedostojí, nelze mít za to, že by řádně plnil účel pobytu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2024, č. j. 34 A 9/2024-31, odst. 18). Žalovaná postupovala v souladu s touto judikaturou, když na základě neskládání zkoušek a zápočtů žalobcem dospěla k závěru o neplnění účelu pobytu. V této souvislosti tudíž ani plnění docházky žalobcem by nemohlo daný závěr zvrátit, neboť samo o sobě nemůže být k plnění účelu pobytu postačující. Zároveň lze konstatovat, že správní orgány dostatečně a v souladu se shora uvedenou judikaturou vyložily neurčitý právní pojem „plnění účelu povoleného pobytu“, jak jej používá ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
23. Ze skutečnosti, že žalobci bylo dříve vydáno stávající povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia pak nelze dovozovat, že žalobce později jeho účel i plnil, neboť se jedná o odlišnou skutkovou a právní otázku.“
24. Citované závěry jsou plně platné i pro nyní řešenou věc.
25. Správní orgán I. st. ve svém rozhodnutí poukázal na to, že z přehledu o výsledcích studia zjistil, že žalobce získal v zimním semestru 2022/2023 jeden zápočet za dva kredity, v letním semestru 2022/2023 nezískal žádný kredit. Dále uvedl, že je mu známo, že žalobce přicestoval do ČR v roce 2019 z důvodu účasti na jazykové odborné přípravě k vysokoškolskému studiu na ČZU v Praze, a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Platnost tohoto povolení byla opakovaně prodlužována, a to až do 30. 9. 2023. Dne 30. 5. 2023 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty. Správní orgán I. st. k tomu uvedl, že žádost v této věci byla sice zamítnuta, ale žalobce podal odvolání, kdy nebylo dosud ve věci pravomocně rozhodnuto. Dne 4. 10. 2023 podal žádost o prodloužení platnosti povolení dlouhodobého pobytu, avšak toto řízení bylo zastaveno. Dne 22. 2. 2024 podal žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu – nynější žádost o pobyt za účelem ostatní. Správní orgán I. st. na podkladě těchto zjištění konstatoval, že dosud povolený pobyt žalobce je převážně založen na neplnění účelu pobytu, kdy žalobce byl sice v akademickém roce 2022/2023 zapsán jako student akreditovaného studijního oboru na vysoké škole, ale

studium bylo pouze formální, žalobce povinnosti studenta neplnil a nedosahoval žádných studijních výsledků.

26. Žalovaná tyto závěry potvrdila s tím, že žalobce nedoložil žádný vážný důvod, proč účel pobytu neplnil.
27. K tomu soud dále uvádí následující.
28. Z pobytové historie žalobce, jak ji shrnul správní orgán I. st., je jednoznačně patrné, že žalobce byl řádným studentem, kdy mu také bylo jeho povolení k pobytu prodlužováno. Správní orgán I. st. však řádně zohlednil, že v akademickém roce 2022/2023 žalobce své studijní povinnosti řádně neplnil, neboť získal pouze dva kredity v zimním semestru, což je dokumentováno výpisem studijních výsledků školy. Jakkoli žalobce v žalobě uvedl, že mu studium nebylo ukončeno a nějakým způsobem se výuky účastnil, je evidentní, že nezískal potřebný počet kreditů a studium řádně neabsolvoval. Soud v této spojitosti připomíná, že je na cizinci, aby adekvátně zhodnotil své studijní předpoklady a možnosti a odhadl, které studium bude schopen zvládat, a které naopak nikoli. Pokud cizinec zamýšlené a zahájené studium nedokončí, jdou rizika nedokončení studia k jeho tíži, přičemž mohou vést k ukončení pobytového oprávnění či nezískání nového.
29. Žalobce v žalobě zmínil, že důvodem, proč úspěšně neabsolvoval studijní povinnosti v příslušném akademickém školním roce, měla být skutečnost souběžného doučování anglického jazyka, kdy pouze neplnil studijní povinnosti, nebyl vyloučen, dané však, stejně jako námitka, že úspěšně absolvoval přijímací řízení pro studium na rok 2024/2025, na zmíněných závěrech o neplnění účelu pobytu nic nemění. S žalobcem nelze souhlasit v tom, že by pouhá účast na akademické výuce bez plnění studijních povinností, byla řádným plněním účelu pobytu za účelem studia, neboť tento účel naopak předpokládá i výsledky studenta ve zvoleném oboru. Žalobcem uváděný důvod – souběžné doučování jazyka, nelze považovat za vážný důvod, který by mu bránil v plnění účelu pobytu, kdy takovým důvodem by byla například nemoc, zhoršený zdravotní stav apod.
30. Ze skutkového stavu je zřejmé, že žalobce účel pobytu v akademickém roce 2022/2023 řádně neplnil, a to zejména v jeho druhé polovině. Danému ostatně odpovídá, že dne 30. 5. 2023 žádal o zaměstnaneckou kartu, kdy tato žádost byla, jak bylo výše uvedeno, zamítnuta, neboť žalobce neplnil účel původně povoleného pobytu (studium). Je též zjevné, že žalobce se snažil svůj pobyt v ČR prodloužit i dalšími možnými způsoby, kdy dne 4. 10. 2023 žádal o prodloužení povolení k pobytu, až dne 22. 2. 2024 podal žádost o povolení k pobytu za účelu ostatní, tj. žádost relevantní pro nyní projednávanou věc. Pokud však žalobce neplnil původní účel studia, není možné dané dodatečně řešit dalšími různými žádostmi. Správný postup měl být ten, že pokud žalobce zjistil, že z jakéhokoli důvodu nebude schopen ve studiu řádně pokračovat, což nastalo zřejmě v roce 2022, si měl podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboli měl jednat mnohem dříve, a nikoli až v době, kdy již značnou dobu účel pobytu neplnil. Na uvedeném nemůže nic změnit ani žalobcem doložené vyjádření jazykové školy o tom, že bude v ČR dále studovat jazyky ani fakt, že žalobce hodlá v ČR dále pokračovat i v akademickém studiu na ČZU.
31. Soud se neztotožňuje ani s námitkou ohledně povinnosti správních orgánů žalobce vyzývat k tomu, aby doložil, že účel pobytu neplnil pouze po určitou dobu ze závažných důvodů. V tomto ohledu žalovaná správně podotkla, že je naopak na cizinci, aby předložil správnímu orgánu doklady potřebné k posouzení jeho žádosti. Soud připomíná, že například v rozsudku ze dne 27. 3. 2025 č. j. 21 Azs 40/2025-24, NSS konstatoval, že: „*Nejvyšší správní*

soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval tím, že plněním účelu povolení k pobytu je třeba rozumět jeho faktické, a nikoliv jen formální plnění (srov. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 As 144/2014 - 35, či ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 105/2014 - 46). Z judikatury zdejšího soudu rovněž vyplývá, že řízení o žádosti není ovládáno zásadou vyšetřovací a je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil potřebné podklady, které jsou nezbytné pro vyhovění žádosti. Pokud tak neučiní, nelze považovat za pochybení správních orgánů, že v důsledku žadatelovy nečinnosti rozhodnou v jeho neprospěch, neboť musejí vycházet z podkladů, které mají k dispozici (srov. např. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 12/2015 - 38, ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 As 278/2019 - 25, či ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 As 99/2016 - 36).“ Důkazní břemeno ohledně prokázání závažných důvodů k neplnění účelu pobytu leželo na žalobci, žalobce však žádné takové důvody netvrdil ani neprokázal.

32. Žalobce pak ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které měly představovat ony vážné důvody dočasného neplnění účelu pobytu. Žalobci byla řádně dána možnost se k věci vyjádřit, kdy mu byla doručena výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, žádné skutečnosti však žalobce nesdělil, byť se dne 7. 5. 2024 jeho zmocněný zástupce k úkonu seznámení s podklady dostavil. Obdobné platí i ohledně námitky neprovedení výslechu.
33. Správními orgány bylo hodnoceno naplnění předmětné negativní podmínky neplnění účelu pobytu v posledním období, na které bylo žalobci prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, tedy v období od 1. 10. 2022 do 30. 9. 2023. Bylo zjištěno, že v rámci tohoto období žalobce v akademickém roce 2022/2023 dostatečně neplnil své studijní povinnosti, jednalo se o převážnou část posuzovaného období, nikoli o přechodnou dobu. Žalobce tuto situaci nijak neodůvodnil, tím méně, aby uvedl závažné skutečnosti, které k tomuto vedly.
34. Soud pouze pro úplnost dodává, že v případě zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zákon o pobytu cizinců sice výslovně neukládá správnímu orgánu povinnost posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, že z tohoto pravidla existují výjimky. Potřeba zvlášť posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí může plynout přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“), její čl. 8 je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu, ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 As 183/2020-33, body 9 a 10, nebo ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 As 135/2023-33, bod 16). Správní orgán tak v některých případech může mít povinnost zabývat se otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, i když to zákon o pobytu cizinců nevyžaduje. Dané platí tehdy, pokud v řízení vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly činit rozhodnutí správního orgánu nepřiměřeným zásahem. Je přitom především na samotném cizinci, aby v řízení uvedl takové skutečnosti, které by žalovanou měly následně vést k povinnosti posoudit je ve světle čl. 8 Úmluvy. Právě na žadateli totiž leží břemeno tvrzení (a primárně i břemeno důkazní). Žalobce žádné skutečnosti v tomto směru správním orgánům neuvedl a ani v žalobě nic v tomto ohledu nenamítl.
35. Na základě uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 28. 7. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce